

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

Cap. IX. Nonum in cœlo gaudium, voluptas è Beatorum societate.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

maternus, Orbis inferior, & Cælum seu superior Orbis. Maris Uterum habitamus ignari nos vivere: Inde in hunc Orbem migramus, necdum sortis nostræ fat gnari; sed expetitur demum in carcere nos esse, cum totus Orbis in angusto nobis est. Ergo ad locum tertium properemus. *Respicite Sion*, clamat Isaias, civitatem solemniteram, tabernaculum quod nequaquam transferri poterit: nec auferentur clavi ejus in sempiternum, & omnes funiculi ejus non rumpentur, quia solaminodo ibi magnificatus est Dominus noster. Festinemus ergo ingredi in illam requiem.

Isa. cap. 33. v. 20. & 21.

Hebr. cap. 4. vers. 11. Tertium.

Luc. cap. 14. vers. 10.

Quartum.

Quintum.

III. Nemo dejecti sit animi, nemo cælum oderit, cum terram senserit minus faventem. Nihil ad cælum impediendi, imò adjuvendi plurimum est, contemni, deseri, excludi, non posse emergere, imi subelli virum & esse & vocari: Veniet, ne dubitemus, veniet qui dicat: Amice, ascende superius; Tunc erit tibi gloria coram simul discumbentibus coram universis cælitibus. Festinemus ergo ingredi in illam requiem.

IV. Si omnia Hispaniarum & Galliarum regna, vix sunt terræ glebula, quid nostræ domus, quid agri, quid magnifici nominis latifundia erunt, ad illud Beatorum regnum? Et tamen pro terræ glebulâ decertamus acerrimè: hoc terræ punctum gladiis & bombardis dividimus. Festinemus ergo ingredi in illam requiem.

V. Si quis igitur æternæ voluptatis domicilium paulò attentius contempletur, an non suis ille oculis, an non suis ille membris omnibus concionabitur? Eia, mei oculi, quid hæc infima tam curiosè intuemini? nihil hic pulchri est, si pulchritudinem cogitemus cælestium: quidquid hic vago volatu quaritis, vanum est, & ipsa vanitas; illic milles æmœniora cernitis. Idcirco velum vobis injici ne recusat; vos claudi jam utilissimum, ut ad cælum mentis erigantur oculi. O lingua mea, o meæ aures, o manus, o membra mea omnia, quid hic vano labore ambitis brevè eripienda? Vanitas vanitatum, & omnia vanitas: quid hic curiosa, quid mollia & formosa sectamini? peritura sunt hæc omnia; nihil sub sole perennat. Jam labor vobis placeat, sequetur quies; jam vobis lapiat jejunium, succedet cæleste convivium; Jam spinas animosè calcate, fragrantissimi rosarum imbres in calo vos excipient. Tunc animus noster habebit quod gauletur sibi, cum emissus his tenebris, in quibus volutatur, non tenui visu clara perspexerit, sed totum diem admiserit, & redditus calo suo fuerit, cum receperit locum ab Orbe condito sibi destinatum. Sursum vocat, illum initia sua. Erit autem illic etiam antequam hæc custodia exsolvatur, cum vitia disjecerit, purisque ac levis in cogitationes divinas emicuerit. Hoc nos oportet agere; in hoc ire impetu toto. Festinemus ergo ingredi in illam requiem.

CAPUT IX.

Nonum in calo Gaudium, Voluptas è Beatorum Societate, & concordia.

IN æternitatis parte alterâ, Novemplex Inferorum tormentum statuimus. Tormentum primum, Tenebræ, quibus in tertiâ hac parte oculorum delicias opposuimus. Secundum, Fletus & stridor dentium damnatos cruciat; contrâ Mulices inaudita suavitatis Beatos recreat. Tertium, fames ac sitis in Tartaro: Gustatus voluptas, cœna magna in calo est. Tormentum quartum horribilis fœtor: Huic adversatur in calo Odoratus oblectatio. Quintum æternas flammâs, Tangendi voluptas in calo excludit. Sextum lanienam conscientie non sentit triplex animi gaudium, quod Intellectus, quod Voluntas & Memoria percipit. Septimum Damnatorum carceri responder Paradisus cælitum, de quo

Tom. I.

A priori capite locuti. Restat ut etiam de Beatorum longè suavisimâ Societate differamus.

Phocion inter Athenienses vir maximus, cum suam domum cuperet promulgari venalem, illud singulariter addi voluit: *Et vicinos habet bonos*, Cælum nobis venale ponitur. Domus hæc tam commoda, tam ampla, tam amœna non immeritò laudatur, nec unquam satis laudari potest. Non minimum istius domus encomium est: *Et vicinos habet optimos*. Ubi melior, mi Deus, esse potest vicinia, quàm in calo, ubi tot centena millia unius voluntatis & amoris, sensus & animi unius, velut unum Cor, & anima una est omnium? Atque de Act. c. 4. hæc suavisimâ Societate ac concordia nunc pluribus agemus.

§. I.

Hebræus vates Isaias bonis omnibus gratissimum ferens nuntium: *Dicite iusto*, inquit, *Quoniam bene*. Isa. cap. 3. Si iusto tam bene est, dum in luctu est, dum innume- ris etiamnum malis conflictatur, quanto illi melius erit, cum extra omnem luctum erit, cum nil amplius mali subire poterit? Hic altum vociferari licebit: *Dicite iustis*, Quoniam bene, quoniam optimè, quor iam plus quàm optimè. Verè mirabilis est Deus in Sanctis Psal. 67. suis. Admirabundus Rex David: Deus, inquit, in loco sancto suo, Deus qui inhabitare facit unius moris in domo. Ibid. v. 7. Beati cælitis non solum eodem velut colore vestis insigniuntur, sed eandem induit voluntatem, perinde ut fratres & sorores, imò ut homo unicus consensione & concordia vivunt summâ. Et ecce quàm bonum, & quàm jucundum habitare fratres in unum. Quoniam illic mandavit Dominus benedictionem, & vitam usque in seculum.

Homo gregatium & sociale animal ceteris gaudet & frequentia sui similium. Hinc tot ræque variae Societates & congregationes. Sed earum nulla unquam sine partibus & dissidiis fuit, nisi unica hæc cælestis Societas, quæ corporibus propè infinitis unicum gaudet inesse animum.

Verissimè dixit Cordubensis Philosophus: Nullius Seneca ep. 6. boni sine socio jucunda possessio est. Quod ipsa, crediderim, testetur experientia. Homo unus sed solus palatio regio claudatur, rebus omnibus abundet, ad omnem vitæ amœnitatem nil desit, nisi socius homo, vel Angelus. Sic clausus demum diceret: Aut hinc dimitte me, aut admittite socios. Sine socio injucunda est rerum omnium possessio. Idcirco Architas Tarentinus dictitabat: Si quis cælum conscenderet, siderum ortus & obitus, naturæque universi contemplantur; si redux in terram neminem reperiret, cui quæ vidisset exponeret, voluptate frueretur non magnâ. Profectò Paulus in calo evectus, quantum licuit cæleste hoc iter exposuit. Deus ipse nullo egens, Societatem tamen affecta- re se simulans: *Delitia mea*, inquit, *esse cum filiis hominum*. Noluit solus habitare calo; Angelos & homines in Societatem adscivit. Voluit possessionem calo sine sociis esse injucundam. Societas jucunditatem parit & gaudium. Prov. cap. 8. vers. 31.

Et videte obsecro illam multò beatissimam Societatem in calo. Hujus caput est Christus Servator Orbis; à Christo est beatissima Mater Christi; hæc novem Angelorum ordines. Ab his Patriarchæ, Prophetæ, Apostoli, Reges; Inde tot myriades purpurati exercitus, sanctorum Martyrum: Inde Confessores, Sacerdotes, Religiosi, Virgines, Viduæ. Post hæc, ait Joannes, Apoc. cap. 7. vidi turbam magnam, quam dinumerare nemo poterat ex omnibus gentibus, & tribubus, & populis, & linguis, stantes ante thronum, emicti stolis albis & palme in manibus eorum. De Angelorum numero disertans Daniel: Millia millium, inquit, ministrabant ei, & decies milles centena millia assidebant ei. Angelorum quivis formosior est, quàm fuerit, aut futurus sit mortalium formosissimus. Beata

X

Birgitta

De numero
Angelorum
vide Horolo-
gium in ch.
Hor. 4. No-
tis confid. 1.
Iob 6. 5. v. 3.

Sunt dies
365.

Beati ad
multitudi-
nem dam-
natorum
collati sunt
pauci.
In cælo est
disparitas
sic premio-
rum nulla
tamen in-
de nascitur
invidia,
quod

à simili
probat.

August. in
Psal. 150.

Beati non
tam suā,
quā alie-
nā felicita-
te letantur.

Apo. c. 21.
vers. 4.

Birgitta celesti magisterio didicit, eum esse Angelorum A
numerum, ut si Deus unicuique hominum ab Adamo
ad ultimum assignasset in tutelam decem Ange-
los, nequaquam omnes ad hoc officii genus adhiberen-
tur. Nos cum Jobo dicimus: Nunquid est numerus mili-
tum eius? Innumerabiles sunt.

Hieronymus in eundo Martyrum qualicumque nu-
mero sic calculum ponit: Si quolibet anni unius die
quinque millia Martyrum veneratione solenni profe-
queretur Ecclesia, non ad omnes hic venerationis ordo
pertingeret. Taceo tot centena millia, tot milliones ex
utroque sexu religiosorum hominum: Taceo turbam
illam magnam nemini numerabilem. Hi tamen omnes
ad innumeram damnatorum multitudinem collati, à
Christo nuncupantur PAUCI.

Porrò in hac suavissimā Beatorum Societate nec
umbra vel invidiolæ minimæ serpet, licet impar sit fu-
tura Beatorum gloria. O Societatem beatissimam, in
quā multitudo tanta sine confusione, magnitudo sine
ambitione, varietas sine contentione, inæqualitas sine
discordiā, charitas sine iniminatione, nulla hic amula-
tio, nulla dissensio, nulla altercatio, perturbatio nulla.
Hæc mala nobis hic omnem felicitatem corrumpunt,
& inferos supra terram adducunt. Alter altero videri
vult doctior, nobilior, diutior, potentior, sapientior: hinc
mille invidiarum formæ; hinc innumera furiarum noxæ;
hinc sineci aut tranquillū nihil est. In cælo disparitas
quidem est premiorum; uti p[ro]p[ri]is fuerat meritum;
nulla tamen malevolentia, simulas, aut invidentiā nul-
la est. Explicamus.

§. II.

Pater decem filios staturā impares prorsus, serico &
holoserico vestit. A minimus natu non invidet ætate
primo, quod thoracem ampliorem, quod pallium lon-
gius, quod caligas habeat la-
tiores; veste suā quilibet
contentissimus est, cum cuilibet accommodata & certo
commensu ad corpus habilis sit. Eadem pienè ratio est
regii convivii. Assident onivivæ mixti imparis ætatis,
juvenes, senes: Birtas aliquis octo aut decem Cretici
sextarios, puer nobilissimus in eadem mensā vix unum
perhaurit: Nulla hic invidia; quantum sapit & satis est,
cuius esse ac bibere permissum. Sic in cælo diversa sunt
præmia, consensio tamen omnium est summa. Quem-
admodum dolia complura minus magisque capacia flu-
vio mersa jacent, omnia quidem plena sunt, sed inæ-
qualiter, prout his illa sunt capaciora. Plures ac diversas
habet fides cithara, & tamen suavis harmonia oritur ab
inæquali fidium concentu. Hæc Augustinus conside-
rans: Habebunt, inquit, etiam tunc Sancti differentias suas
consonantes: Sicut concentus sit suavisissimus ex diversis quidem,
sed non adversis sonis.

Idem in humano corpore videre est; officium oculi
non ambit digitus, non invidet pes manibus, nec labris
genua: Lux oculi ad omnium labores vigilat, ad oculi
vigilias membra omnia subserviunt; ita uni beato ho-
mini omnium Beatorum gloria singulare gaudium
communicabit, ut participi. Siquidem bonum unius est
omnium, & bonum omnium est unius. Unus de omni-
bus singulique dixerit: Hic est alter ego. Ita omnes non
tam lætantur suā, quā alienā felicitate. Et quod magis
admirandum, omnes se mutuo nōrunt suavissimè, tam-
que familiariter inter se agunt, perinde si semper fidissi-
mi fuissent amici. Et verò etiam eadem omnes fruun-
tur mensā, & ex eadem velut paropside pascuntur; ex
eodem omnes hauriunt fonte. Deus omnibus, & om-
nes conjunctissimi sunt Deo, qui illis est omnia. Atque
hic illud Philosophorum verissimum est: Quæ sunt eadem
uni tertio, sunt eadem inter se.

Joannes Domini amor allatam cælo vocem audiit:
Moris ultra non erit, neque luctus, neque clamor. Cur clamor

arceatur cælo? Hic omnia mœstis personant clamori-
bus. Debiliorem premit robustior: clamant qui pre-
muntur, clamant qui verberantur, qui fortunis exau-
ntur, qui honoribus spoliantur clamant. Sic Hebræi ab
Egyptiis inique pressi clamabant. Ubique plurimus Ista. cap. 32.
clamor est: At illic sedebit & populus in pulchritudine pacis, vers. 12.
& in tabernaculis fiducia, & in requie opulenti. Sedebit: Hic
nusquam quæta sessio, imò ipsum sedere nos fatigat.
Quoties vel ad jucundissimum spectaculum fessitando
lassescimus? Quid nostra omnis vita, nisi statio conti-
nua, excubiæ perpetuæ, nec ante mortem finiendæ?
Hic standum, & pugnandum est. Ibi quies succedet at-
que sessio, & quidem in pulchritudine pacis. Pulchrum
est quod perfectum est: Pax illic pulcherrima erit, quia
perfectissima, & bonis omnibus abundans, idque,
in tabernaculis fiducia. Cum vastissimas solitudines pera-
graret gens Hebræa, tentoriis ac tabernaculis pro do-
mibus est usa, sed erant tabernacula sollicitudinis, ac ti-
moris: in terras uberes via vi ac ferro aperienda, me-
tuendus hostis, res armis gerenda fuit. In cælo nullum
periculum, nullus hostis, hostile nihil, nulla insidia, ini-
micitiæ nulla, securitas & fiducia undique tutissima,
idque etiam in requie opulenti: non enim solum possi-
dent quod optarunt, & plus quā optarunt, sed etiam
plus quā optare poterunt, unus possidet quod possi-
dent omnes. Requies opulentissima; Societas suavissi-
ma, vicini optimi. Dicite iustis, quoniam bene, quoniam opti- Ista. cap. 3.
mè. Rem hic admittendam probius observate. vers. 10.

§. III.

Invenit Deus artificium admirabile, quo unicus ho-
mo beatus gaudia multorum millenorum millium
faceret sua, atque ita singuli centies millies essent beati.
Amor sui ipsius angustissimus est, cō refluat continuo
unde fluxit: Amor alterius amanti bona transcribit il-
lius quem amat. Amor sincerus & purus cum recipro-
cuse est, merum mel, saccharum est merissimum, gustulus
cæli est, quo nihil suavius. Bernardus arcanæ hujus dul-
cedinis non ignarus: O charitas, inquit, que neminem ex-
polians omnia rapit: Dilige proximum, & omne bonum ejus est.
tuum est, rapisti tibi & alium non expoliasti. En igitur arti-
ficium singulare, quo fit ut unus omnium beatorum singulare,
gaudium fruatur. Ego exempli gratiā, Deum aliter intue-
ri non possum, quā ut unus homo; atqui jam amor
efficit, ut ego unus & solus sim omnis homo, dum alio-
rum, dum universorum gaudia per amorem facio mea.
A simili patebunt dicta. Ad balsami fontem confisto, gaudis
sed non nisi hydtiolam quæ vix quadrantem vini capiat, A simili
ad manus habeo. Hic voti mei est, & si prægrandes ca-
dos & amphoras, & si capacissimas metretas huic fonti
licet supponere! Aut, & si amicorum meorum fidissi-
mi cum ingentibus dolis firmique plaustris hic sint, A simili
dolia implere, plaustra iis onerare fas esset! Sic omne
quod exciperem balsamum, foret meum. Ecquis me
tandem esset ditior?

Hæc omnino Beatitudinis est ratio. Beatorum vel
minimus ad balsami fontem, ad infiniti Boni scaturigi-
nem consiluit, in manibus illi vas est unicum, & non
maximum, nam unus homo est. At sunt tot centena
millia, tot myriades Sanctorum; hi unici illius hominis
integerrimi adsunt amici, qui balsamum suis quidem
amphoris, sed hujus bono excipiunt; omnes illum ar-
dentissimè amant, & ille omnes.

Cuilibet Beatorum fixissimè inhaeret cogitatio hæc
dulcissima: Deus me intimè amat, & ego Deum to-
tus; hi omnes me, hos ego omnes amo, æternum aman-
dus, æternum amaturus. Hoc millefimæ decoctionis
saccharum, hoc infinitæ dulcedinis mel est. Hoc mille
balsami centumpondiis longissimè preferendum. Hoc
autem minus capimus, putem, minusque credimus
quā inferorum reos lixari, concerpri, aflari. His enim
similia

C A P V T X.

Decimum in celo Gaudium, Voluptas ex
omnium Deliciarum affluentia.

similia spectavimus; illa non patent oculis. Sed amores A
Societatis aeternae suavisissimos uberius explico.

Horologium affabre factum & pretiosum, picturam
nobilem & artificiosam ego quidem amare possum, sed
non illa me: Amor est iste, sed non reciprocus. Canem
fidelissimum aut equum amo generosissimum; mor-
tuis meas etiam lacrymas impendo, nam & illi me suum
Dominum ut potuerunt, amant. Hic quidem reci-
procus est amor, sed prorsus inaequaliter reciprocus.
Hominem denique amo, & ille me. Hic ignis est mu-
tuus, hic amor reciprocus, & hoc ipso ceteris amoribus
omnibus praecellentiore. Nunc animum erigamus ad al-
ta. Si tot centena millia, si tot miliones Beatorum, si
tot Angelos, si Domini Matrem, si Christum Domi-
num, in terrâ prae omnibus amatum tunc unice, medul-
litus, intus totumque pectore peramem, neque aliter
ab illis omnibus amari me sciam: Et omnes illi quos
amo nil indecori, nil foedi, nil mali habeant, formâ ve-
nustissimam, virtutibus ornatissimam sint: ô quantum hic
amoris reciproci! ô quantum ignis mutui, flammaram
quantum est! Et en omnes illi tot flammâ in meo col-
liguntur pectore, inde in omnes diffundenda.

Neque hoc inane fœdum aut commentum est: ita
seferes habet. Et hic illud Theologorum usurpem: Co-
gnitio foris stat, Amor intrat. Cognitio DEVS, intue-
tur, Amor amplectitur DEVM, & immergit se in hunc
mellis Oceanum. Intrat amor. Hinc verè Lactentis Ab-
bas Blohus: Omnia, inquit, gaudia & oblectationes quae in
hoc mundo percipiuntur, in comparatione perennium volu-
ptatum, quae in celo ex visione DEI, ac Societate Sanctorum
habentur, sunt velut una aqua guttula cum toto Oceano
collata.

Dicta omnia excellentissimè confirmans Augustinus:
Tantum, inquit, unusquisque gaudebit de Beatitudine alte-
rius, quantum de suo ineffabili gaudio, & quot socios habebit,
tot gaudia habebit. Quidquid expedit, & quidquid delectat, ibi
est, omnes divitiae, omnis requies, omne solatium. Quid enim
ibi deesse potest, ubi DEVS est, cui nihil deest? Omnes ibi co-
gnoscunt DEVM sine errore, vident sine fine, laudant sine fa-
tigatione, amant sine fastidio. Et in hac dilectione requiescunt
pleni DEO: adherentes semper Beatitudini sunt beati, contem-
plantes semper aeternitatem sunt aeterni.

Tale scilicet voluptatis mare beatissima hæc Socie-
tas propinat, ut si unicuique in celo annus daretur exigen-
dus, tamen propter hunc annum unicum universa vite
presentis oblectamenta promptissimè spernenda essent.
Quod vates regius affirmatissimè pronuntians: Quoniam
melior est, inquit, dies una in atris tuis super millia. Et nos
infantissimè cæci sermonem regium sic invertimus:
Quoniam mille anni in atris tuis meliores non sunt
super unam apud nos dieculam. Heu miseri, ter miseri
& nimis quam infani! Ut pauculos dies suavius ducamus,
aeternitatem perdimus felicissimam: Exiguo tem-
pore nolimus esse miseri, ut aeternum simus: Hilarem
momenti insaniam voluptatibus aeternis praeferrimus.
Hoc stultorum mercari est, regnum pomo vendere.

Et videte mihi mercatorem summè fatuum qui Ger-
maniam pererrat, & aurum, argentum, margaritas, aro-
mata sibi comparat, lucri gratiâ in Indias devehenda.
Quis hominem stultissimum non largiter irideat? qui
merces ibi colligit, ubi earum magna est inopia, ibi ven-
diturus, ubi earundem copia ingens est. Non minus fa-
tue agit qui dum vivit in terrâ sterili, in valle abinthii
voluptates congerit ut negotiator, perinde ac si eas ha-
biturus in celo, ubi voluptatum & longè meliorum
summa est copia. Utinam saperent, & intelligerent, ac no-
vissima providerent: Non quaerendum est, quid, aut
quantum patiamur, sed quam bene, & ob quantum
praemium, & ob quantum gaudium.

Tom. I.

Omnia Egyptiarum mulierum formosissima
habebatur olim Rhodope. Hæc ætatis amœnio-
re tempore in hortum suum secesserat, ut animi gratiâ
lavaret. Pedisequa custodiendas vestes acceperat: Sed
laxatâ nonnihil hæc custodiâ ex improviso advolavit
Aquila, & Rhodopes calceum unum rapuit, asporta-
vitque in regiam urbem Memphim, ubi rex Plamme-
tichus sub puro Jove sui copiam fecit, & litigantium
causas cognovit. Hic Aquila raptum ex horto calceum
in regis sinum excussit. Quâ in re Plammetichus duo
præcipue mirabatur. Primum, quid hoc sibi veller avis
regia, tam insolitam prædam in id loci deiciendo. Al-
terum, artificiosam calcei concinnitatem non sine ma-
gnâ pariter admiratione spectavit. Accessit humanæ
gentis ritum curiositas, quæ studiosissimè indagari
voluit, cuiusnam esset hic calceus? Inventa tandem
Rhodope, & Memphim perducta, cum regis oculis
mirè placuisset, in regium thalamum denupsit.

Eâ in homines DEVS benevolentia fertur, ut res
creatas in eorum velut gremium infundat. Et quamvis
vermiculus solum, aut foliolum, aut flosculus obiciatur
oculis, mirari tamen & careri cogimur; mi DEVS, qualis
hic colorum varietas, quanta odoris suavitas, quam ve-
nusta partium distributio! Artifices omnes vel junctis
operis nil tale fecerint. Quod si DEVS ita se spectan-
dum præbeat in exilio, quid fieri in patriâ? Hæc terra
donat, quid celo non reservavit? Si talis est forma cæli
exterior, interior qualis erit?

Si quis palatium ingressus, stabulum, culinam, famu-
lorum hypocausta videat, auro illusa, quid de regio con-
clavi sentiendum judicabit? Si inimicus DEVS, & in
carcere tantum oblectationis exhibet, quid in suâ regiâ
non exhibebit filiis? Hinc Augustinus optimè ratioci-
natus: Si tanta, inquit, facis nobis in carcere, quid ages in Solio?
palatio? Si tanta solatia in hac die lacrymarum; quanta con-
feres in die nuptiarum? Nam ex his minimis tua magna, & ex
his visibilibus tua invisibilia comprehendimus.

Cum de Inferorum tormentis dissereremus, octa-
vum supplicium statuimus. Desperationem undeque
desperatissimam. Nam quocunque vel oculus vel
cogitatio eat, ubique meros luctus, meriores, cruciatus,
dolores, malorum ac tormentorum ubique plurimum
cernit, omnia undique oppellulata, & obferata, nullas
ulpiam exitus, fuga omnis interclusissima, ubique Præ-
sentia omnis mali est. Aliter in celo vivitur, quocunque
vel oculi vel animus excurrant, in patentissimo volupta-
tum campo sunt, ubique Præsentia omnis boni, & Absentia
omnis mali est. Cælum undique & undique cælum: De-
litarum omnium affluentia, Præsentia omnis boni, de
quâ nunc pluribus agendum.

§. I.

Nihil est in hoc terrarum Orbe, quod non suum ha-
beat hostem, & plerumque vicinum. Nihil pul-
chrius, nobilius nihil virtute, illius tamen capitalis hostis
Vitium nunquam non ad latus hæret.

Semper odoriferis proxima spina rosis.
Sic sapientia Fatuitatem, fanitas Morbum, vita Mor-
tem habet proximam. Solum quicunque hostem patiuntur.
Nihil hic ex toto sincerum aut purum est, mixta omnia &
corrupta. Tenebræ luci, amarum dulci, bonum malo
insidiatur. Aurum terrâ & saxis clauditur, gemmæ in
conchis & sordibus delitescunt, rosâ vepribus cingun-
tur, triticum obsidetur lolio. Idem in moralibus. Abun-
dat quis honoribus; sed non abundat nummis; fulget
titulis,